WSOY

ROOPE LIPASTI
HARRI OKSANEN

LÄTKÄ-LAURI JA KANARIAN KUTI

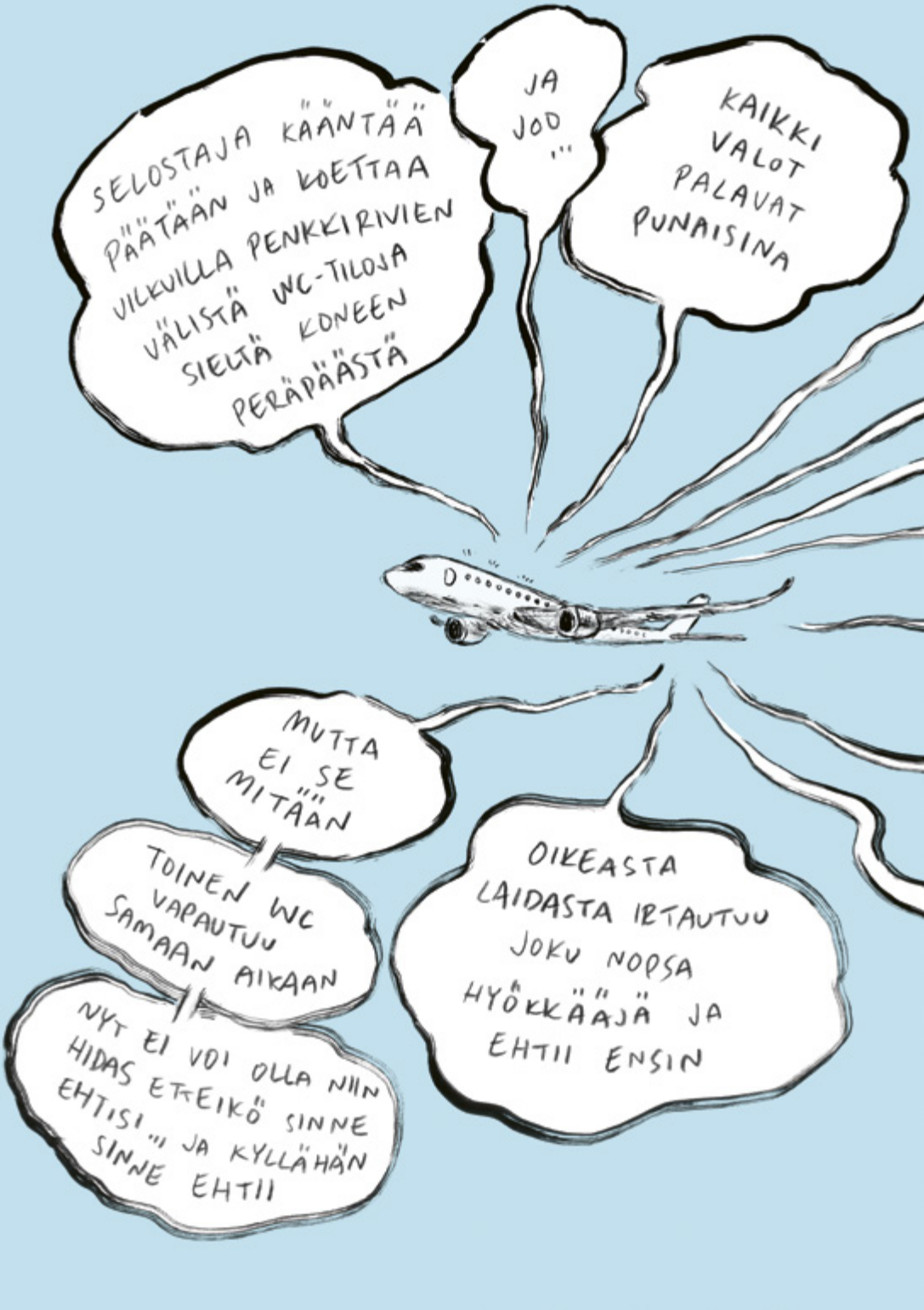
SELOSTAJA KÄÄNTÄÄ PÄÄTÄÄN JA KOETTAA VILKUILLA PENKKIRIVIEN VÄLISTÄ WC-TILOJA SIELTÄ KONEEN PERÄPÄÄSTÄ
JA JOO...
KAIKKI VALOT PALAVAT PUNAISINA
MUTTA EI SE MITÄÄN
TOINEN WC VAPAUTUU SAMAAN AIKAAN
NYT EI VOI OLLA NIIN HIDAS ETTEIKÖ SINNE EHTISI... JA KYLLÄHÄN SINNE EHTII
OIKEASTA LAIDASTA IRTAUTUU JOKU NOPSA HYÖKKÄÄJÄ JA EHTII ENSIN

EIKUN NYT
NYTHÄN SIELLÄ, YKSI VIHERTÄÄ
JA SEHÄN ON MENTÄVÄ, KUN TILAISUUS TULEE!
URSÄKTA
TOILETTE
GRACIAS
SELOSTANA KIITTÄÄ JA ON SELVINNYT KÄYTÄVÄLLE KANSAINVÄLISELTÄ PENKKIRIVILTÄÄN JA VOI ALOITTAA VAAPPUMISEN KOHTI KONEEN TAKAOSAA
SE ON NIMITTÄIN NIIN, ETTÄ TÄSSÄHÄN TUNTUU IHAN KUIN KÄVELISI ILMAPATJALLA
VA NIINHÄN SIINÄ KÄY, ETTÄ TÄMÄ KAVERI ON AUTTAMATTA LIIAN HIDAS...

LÄTKÄ-LAURI

JA KANARIAN KUTI

MIX
Paperi | Tukee vastuullista metsänhoitoa
FSC® C002795
FSC
www.fsc.org

WSOY:n Kirjallisuussäätiö on tukenut tämän kirjan tekemistä,
mistä tekijät lämpimästi kiittävät.

Teksti © Roope Lipasti ja WSOY 2023
Kuvitus © Harri Oksanen ja WSOY 2023
ISBN 978-951-0-49107-2
Werner Söderström Osakeyhtiö
Painettu EU:ssa

ROOPE LIPASTI
HARRI OKSANEN

LÄTKÄ-LAURI JA KANARIAN KUTI

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

1. LUKU
LENTOJÄÄHALLISSA

NHL:n eli Nikkelin Hockey Lämärin pelibussi kääntyy suuresta risteyksestä vasemmalle ja kuljettaja painaa kaasua. Ohitse vilahtaa monenmoisia suuria peltihalleja, parkkipaikkoja ja tavaroita odottavia rekkoja. Yhden aidan takana on pihalla pieniä lentokoneita. Lauri katselee niitä ihaillen ja sanoo, että jonain päivänä he vielä pelaisivat sellaisessa joukkueessa, jolla on oma lentokone.

Janskun mielestä bussikin on ihan kyllin hyvä liikkumiseen.

– Ja nythän me joka tapauksessa päästään lentokoneeseen, Veeti muistuttaa, ikään kuin Lauri olisi unohtanut. No ei ole! Miten sellaisen voisi unohtaa? He ovat odottaneet tätä Kanarian-matkaa viikkotolkulla ja nyt se vihdoin toteutuu. Jännitys kihelmöi kaikkien vatsanpohjassa. Hillatätikin tuijottaa bussin ikkunasta niin tiiviisti, että lasiin jää hänen nenästään jälki.

Kuljettaja kaartaa upouuden lentoterminaalin eteen. Se on tehty puusta, komea kuin jäähalli ja saman kokoinenkin.

– Mutta ei siellä varmaan jäätä ole, Lauri arvelee.

– Ei sitä tiedä, Veeti miettii. – Matkustajia on joka päivä niin paljon, että hyvinkin siinä porukassa voi olla mukana jääkiekkoilijoita, jotka tahtovat treenata, mikäli joutuvat odottamaan konetta kovin kauan. On lentokentällä kaikenlaista muutakin, niin kuin kuntosali ja saunatiloja ja sen sellaista. Lentokenttä on kuin pieni kaupunki.

Lauri tuumii, ettei lentokentällä siitä huolimatta ole jääratata.

– Kiitorata on, tai oikeastaan monta ja ne voivat toki olla talvella jäässä. Kauankohan kestäisi luistella kiito-

rata päästä päähän? Se on noin kilometrin pitkä, Lauri miettii.

– Ei siinä kauan menisi, minuutti, Veeti leuhkii.

– Niin, sinulta ehkä, Janina piikittelee, sillä hän on joukkueen nopein luistelija.

Kuljettaja on hypännyt ulos bussista ja avannut tavaratilan. Siellä on parikymmentä mustaa laukkua. Ne ovat kaikki samanlaisia jääkiekkokasseja. Kuljettaja pudistelee päätään ja sanoo, että mitenkähän kukaan voi tunnistaa niistä oman laukkunsa. Mutta se on helppoa. Laukkuihin on tietenkin kirjoitettu jokaisen pelaajan nimi ja numero.

Tällä kertaa laukuissa ei kuitenkaan ole jäkiskamoja eikä edes luistimia. Toki on muut sporttivehkeet, urheilu-

shortsit, juoksukengät ja säbäkamat. Siellä minne he ovat menossa, ei ole jäätä kuin limsalasissa.

Valmentaja kokoaa joukkueen kasaan ja Hilla-täti laskee, että kaikki ovat paikalla. Mukana ovat myös Sakun vanhemmat sekä Antin äiti. Laurin äiti ja isä eivät voineet tulla, sillä Siiri on turhan pieni sellaiselle matkalle. Lauria se ei haittaa, Hilla-tädin kanssa on mukava matkustaa. Laurin kummitäti on aika rento tyyppi. Hänen mielestään ei esimerkiksi ole aivan välttämätöntä syödä karkkia pelkästään karkkipäivänä, ainakaan jos on lomalla. Hilla-täti itse on melkein aina lomalla, ainakin jos karkinsyönnistä voi jotain päätellä.

Valmentaja kertaa ohjeet:

– Pakka koossa, ei lähdetä sooloilemaan. Pidetään tiukasti oma mies – ja tyttö, valmentaja lisää kun Jansku irvistää. – Kukaan ei saa hävitä eikä kadota. Lentomatkailu on joukkuepeliä. Sä et voi lähtee riskeeraamaan joukkueen menestystä haahuilemalla kulmissa.

Lauri ja Veeti vilkaisevat toisiaan: Missä ihmeen kulmissa? Valmentajalla taitaa mennä taas vähän turhan lujaa. Hänellä on kaiken kukkuraksi kainalossaan tuttu fläppitaulu, mutta onneksi hän ei ryhdy piirtämään siihen kuvioita, kuinka päästä läpi turvatarkastuksesta. Se olisi noloa. He osaavat nousta lentokoneeseen ilman pelistrategiaakin.

ONHAN JANSKU MUKANA ?!!
JANSKU!!
KIRJOJ BOOKS
TÄÄLLÄ

2. LUKU
TURVATTOMUUS-TARKASTUKSESSA

Ihan ensin viedään matkatavarat. Lentokenttävirkailija sitoo niihin tarran, joka kertoo kentän työntekijöille, mihin koneeseen laukku pitää viedä. Sen jälkeen kassi asetellaan kuljetushihnalle, joka imaisee laukun jonnekin lentokentän sisuksiin.

– Olisipa kurjaa, jos kamat menisivät ihan muualle kuin me, vaikka Australiaan, Lauri sanoo.

– Siinä olisikin australialaisilla ihmettelemistä – että mikä se sellainen maila on, ja vielä pallo jossa on reikiä! Jansku nauraa.

JUNIORILEIJONAT RANTALOMALLA!

Lätkä-Laurin jengin etelänloma alkaa vauhdikkaasti jo lentokoneessa – tarjottimilla on hirmu hyvä pelata pöytälätkää. Lennolla istuu myös aito legenda, urheiluselostaja Rapumerta, jonka selostamasta pelistä Lauri ja kaverit haaveilevat. Perillä aiotaan nimittäin lomailun lisäksi myös treenata, vaikka jäätä löytyykin Kanarialla vain limulaseista.

LÄTKÄ-LAURI -sarja on vauhtia, huumoria ja täpäriä tilanteita – niin jäällä kuin sen ulkopuolellakin. Suosittuja Lätkä-Lauri kirjoja on myyty jo yli 100 000 kappaletta!

9 789510 491072

www.wsoy.fi | L84.2 | ISBN 978-951-0-49107-2